

קיבוץ עין השלושה

מקעקע: ניקו - אילת

בתאריך 7.10 הייתי בבית עם בעלי, רמי נגבי ז"ל. בשעה 6:30 התחילו אזעקות ורצנו לממ"ד. בעלי, הרבש"צ של הקיבוץ, קיבל קריאה בקשר על חדירת מחבלים בכרם שלום, הדליק את הטלוויזיה, התלבש והספיק לראות את מה שקורה בשדרות. בסביבות 7:00 יצא מהדלת האחורית, עלה על רכב הביטחון ואמר לאחד מאנשי כיתת הכוננות "ניפגש במזכירות" אני נשארתי לבד בבית. ב- 8:58 רצתי לסגור את הדלת האחורית מהיכן שבעלי יצא, ראיתי בטלוויזיה שיש חדירה ובשעה 9:00 בערך הם דפקו בדלת. שמעתי אותם מדברים וצועקים בערבית, כיביתי את הטלוויזיה והאור, נכנסתי לממ"ד וסגרתי את הדלת. שמעתי יריות לבית שלי ושלחתי הודעה לבעלי שיש מחבלים בבית שיבוא להציל אותי וגם כתבתי בקבוצת נשות החינוך. החזקתי את הידית של הדלת והתפללתי שאלוהים יציל אותי וישמור על הבנות שלי והנכדים שלי. שמתי את המשקולות של בעלי על הדלת כדי שלא יכנסו. התקשרו אלי פעמיים ולא עניתי אז הבת שלי ביקשה מבעלה לבוא לבדוק מה איתי. בסביבות 12:00 הגיע החתן שלי לבדוק מה איתי, הוא אמר לי לחזור לממ"ד ולסגור את הדלת. בסביבות 15:00 הגיע מישהו מכיתת הכוננות לקחת אותי לבית של הבת שלי שגרה ממול. כל הזמן הזה דאגתי לבעלי שאף אחד לא אמר לי כלום עליו.

פחדתי שהוא נפצע או חטוף ולמה לא אומרים לי מה קורה איתו???

כששאלתי את אנשי כיתת הכוננות, אמרו לי שלא יודעים. רק למחרת, ביום ראשון, הביאו את הבת השנייה שלי לבית של ביתי הבכורה, וסיפרו לנו שהוא נרצח.

הסיפור של הקעקוע: רמי ז"ל קנה לי ליום הולדת 40 מתנה שרשרת עם תליון לב גדול ולב קטן. הלבבות בקעקוע זה כדי לזכור אותו, הקרניים הן של השמש (לבת הבכורה שלי קוראים סאן שיין), הפרחים זה על שם הבת הקטנה (קוראים לה נוי) האותיות הן השמות שלנו לידיה ורמי, אני אזכור אותו לנצח.

משפחת אביסרור

רונן 56, עדית 56

עמרי 25

יהלי (תצפיתנית משוחררת של חמ"ל כיסופים) 21

שירה 14

נתיב העשרה

מקעקעת: שלי אליאל

רונן היה כרגיל בשבתות בדרכו לחוף זיקים. ב 06:00 בגלל שהחמאס הפילו את רשת החשמל בישוב, השער לא נפתח לו, הוא מצא מחסה ממתקפת הטילים והפצמרים במיגונית בכניסה האחורית למושב, ראה את המחבלים נוחתים עם הבקאי, במושב, עבר למיגונית מרוחקת יותר ו"ובילה" את שארית היום במיגונית באזור החממות.

עדית + עמרי + שירה: היינו במ"מ כל היום, שמענו את היריות בצמוד לבית שלנו (מעבר כמובן לטילים ופצמרים)

פחד מצמית. רק כשיצאנו בערב מהממ"ד הבנו שהיינו ממש באזור הלחימה ועד כמה קרובים היו המחבלים לבית שלנו. יהלי היתה בבית סבתה באשקלון. ב 07:00 נפל טיל ובנס שתיהן ניצלו.

אחרי שחולצנו מהמושב נסענו למשפחה אהובה במעגן מיכאל, במקרה ראיתי סטודיו לקעקועים בקיבוץ, במקרה ראיתי קעקוע של מישהו שהיה לך קעקוע "תנשום" וישר הרגשתי שזה קעקוע שירים לנו קצת את מצב הרוח. העלתי שאילתה בקבוצה המשפחתית, בחרנו פונטים והתקעקענו. אצל כל אחד מאיתנו המילה לנשום קיבלה משמעות אישית. רונן -שבזכות תרגילי הנשימה שביצע בממ"ד הצליח להחזיר כוחות לרגליים, ולקבל החלטות שהצילו אותו. עדית שהרגישה שהפחד משתק אותה ורק נשימות עמוקות הצליחו להרגיע אותה. שירה שאמרה שגם לנשום זה לא טריוויאלי כולנו הבנו כשהחלטנו לעשות את הקעקוע המשפחתי, שלא ברור מאליו שאנחנו כולנו בחיים. נושמים וביחד. הקעקוע מסמן לנו את החיים וגם שכדאי לנשום עמוק כל פעם שקשה. הקעקוע משמעותי מאד עבור כולנו.

קיבוץ כפר עזה

מקעקעת: מיקה גרוס

ב-7.10 הייתי בממ"ד כ-21 שעות עד שחולצנו על ידי חיילי צה"ל.
בחרתי לקעקע את צמד המילים "כל מקרה" ואת התאריך.
המילים לקוחות מהשיר "כל מקרה" של המשוררת הפולניה ויסלבה שימבורסקה
שמדבר על הרנדומליות שבה נשארת בחיים.

יכול היה לקרות,	מזל שלא היו עצים.
חייב היה לקרות,	מזל שמסילה, וו, קורה, בלם.
קרה מוקדם יותר, מאוחר יותר,	מסגרת, סיבוב, מילימטר, שניה.
קרוב יותר, רחוק יותר,	מזל שתער צף על המים.
קרה לא לך.	בגלל, מאחר ש, ובכל זאת, אף על פי
	מה היה אילו יד, רגל,
	בפסע, כחוט השערה
ניצלת, כי היית ראשון.	מצירוף המקרים.
ניצלת, כי היית אחרון,	ובכן הינך? הישר מהרגע הפעור עדין?
כי לבד, כי אנשים,	ברשת היתה עין אחת, ואתה דרכה?
כי לשמאל, כי לימין,	איני חדלה להשתאות, מלאה בשתיקה.
כי ירד גשם, כי נפל צל,	שמע באיזו מהירות הולם לי ליבך.
כי שרר מזג אוויר שימשי.	
מזל שהיה שם יער,	

ככה הרגשתי באותה השבת והתחושה הזאת התחדדה כשהבנו את ממדי האירוע
של ה-7.10
אין לי מושג למה ניצלתי ואחרים נרצחו או נחטפו ולהיפך.

איריס בוקעי 50

ברור חיל

מקעקע: איתי צ'רקובסקי

ב 7.10 הייתי בביתי בקיבוץ עם משפחתי.

מה שקרה ביום הזה צרב אותי באופן כזה שהרגשתי שהוא חייב להיצרב אצלי גם בגוף. זה הקעקוע הראשון בחיי וגם היחידי, והוא בעצם ביקש להיצרב עלי במקום שאראה אותו ברמה היומיומית ויזכיר לי לחזור לכאן ועכשיו למרות הכל.

בשבת הזאת נרצחו 2 חברות קרובות שלי עם משפחותיהן בבתיהן. באחת מהן צפיתי בלייב כשהמחבל העלה בפייסבוק שלה את הסרטון מהבית.

חברה קרובה של הבת שלי נחטפה לעזה (הוחזרה מאז...)

רבים רבים מהקהילה שלנו נרצחו, נחטפו או חוו תופת בביתם - חברים, מכרים, קולגות, ילדים של...

ביומיים שהיינו בקיבוץ עד שהצלחנו לחלץ את עצמנו, חווינו אימה שלא ידענו מעולם (ואנחנו למודי עשורים של "צבע אדום" וניסיונות חדירה).

היו לא מעט רגעים מאז, בהם התקשיתי לראות איך אני ממשיכה לחיות ולגדל את ילדיי בעולם שבו קיים רוע אפל כל כך.

ברגעים האלה שבתי והזכרתי לעצמי שניצולי השואה הקימו חיים חדשים אחרי שאיבדו הכל, וחוו שנים של מלחמת עולם ותופת - ואין לי זכות להרים ידיים, לנוכח הכוח שלהם בראשיתה של המדינה.

הכתב הוא כתב היד שלי - זוהי תזכורת שאני שולחת לעצמי בכל רגע נתון - לבחור בחיים.

אמנם הפסוק בספר דברים ל' פס' יט' כתוב בלשון זכר: החיים והמוות נתתי לפניך, הברכה והקללה, "ובחרת בחיים" אני קוראת את המילה "ובחרת" בלשון נקבה (מה לעשות - אני אישה, ובכל זאת יש לי בחירה בעולם - בוחרת בלשון אישה...)

הרעיון של הבחירה בכל מצב שהוא טמון גם בזרימה של הקעקוע

התאריך - משמאל לימין - נולד מתוך חוויית השואה שעברה על הקהילה שלנו בבית, ומתכתב עם המספרים שנצרכו על זרועותיהם של היהודים באושוויץ (ממנו נולד כל הרעיון והדחף לקעקוע)

הציפורים מייצגות את המשפחה הגרעינית שלי.

הציפור אינה חוששת שהענף עליו היא יושבת ישבר, כי היא סומכת על יכולת התעופה שלה.

אני מאמינה בבניית יכולת פנימית ועצמאית, ובגמישות שמאפשרת התמודדות גם במצבים משתנים ובחוסר וודאות. הביטחון והבית שלנו התרסקו בשבת ההיא, אבל לא החוסן והמעוף שלנו.

רוקסן סער 46 - נשואה לגונן בן בארי אשדוד

מקעקע: אליאב אוזן

ההורים של בעלי, אמו קמליה ובעלה גיל, אביו יהודה, אחותו ראומה, הגרוש שלה איליה ושני ילדיה, ליאור בן 16, וגלי בת ה-13. אחותו מחול, בעלה נוי ושלושת ילדיהם נוגה, נצר ולביא - כולם גרים בבארי.

אנחנו גרים באשדוד, וב-6 באוקטובר, כמו בהרבה חגים לפני, היינו בארוחת חג משפחתית אצל חמותי, קמליה ובעלה גיל, בבארי. כמעט בכל הפעמים שבהם היינו בחג בבארי, היינו נשארים שם לישון, אצל חמי, יהודה.

באותו שישי החלטנו לחזור לישון בבית, באשדוד.

ב-7 באוקטובר חיינו השתנו לנצח. כל המשפחה הייתה נצורה בבארי במשך שעות ב-5 ממדים שונים.

נוי, גיסי, הגן על משפחתו מפני פריצת חיות אדם לממד, עד שנפצע קשה ולא הצליח לשרוד את הפציעה. אשתו מחול, אמא לביאה, הצליחה להבריח את החלאות בעזרת האקדח של נוי וכך הצילה את הילדים ואת עצמה. היה גם אבא אחד אמיץ, איליה, שניסה בכל הכוח להגן על שני הילדים שלו מפני חיות אדם.

מפני כדורים, נפצים, רימונים ועשן. הרבה עשן.

בסוף גלי קפצה מהחלון הבוער ונעלמה לנו ל-54 ימים ארוכים מדי. ליאורי הרגיש שהוא כבר לא יכול לנשום. שהוא כבר לא יכול יותר ונעלם לנו לתמיד.

ליאור וגלי הם הילדים של ראומה, אחות של בעלי. 100 ימים של כאב וגעגוע.

אומרים שהזמן עושה את שלו.

אומרים שהזמן מרפא את הכאב.

האם אפשר לרפא כאב שלא מרפה?

הקעקוע מספר את הסיפור הבלתי נתפס שקרה למשפחה שלי ב-7 באוקטובר.

לזכרו של האחייך שלי ליאור L

לזכרו של נוי, גיסי N

לב של געגוע

התאריך 7 באוקטובר באותיות רומיות והמעגל הזה שמסמל את השאלה מה היה קורה אם לא היינו חוזרים הביתה באותו יום שישי.